

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 3 (850) | Субота, 21 січня 1984 року | Ціна 2 коп.

У ПРЕЗИДІЇ ЦП УТОГ І РЕСПУБЛІКАНСЬКОМУ КОМІТЕТІ ПРОФСПІЛКИ ПАТРІОТИЧНУ ІНІЦІАТИВУ СХВАЛЕНО

Президія Центрального правління Українського товариства глухих і Республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств розглянули питання про патріотичну ініціативу колективу Житомирського учбово-виробничого підприємства по надплановому зростанню продуктивності праці і зниженню собівартості продукції.

Відзначено, що у відповідь на рішення грудневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС, десятої сесії Верховної Ради СРСР, заклик Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Ю. В. Андропова добитися у 1984 році надпланового підвищення продуктивності праці і зниження собівартості продукції, колектив трудівників Житомирського учбово-виробничого підприємства, всебічно вивчивши свої можливості,

зобов'язався забезпечити понадпланове зростання продуктивності праці не менш як на один процент і знизити собівартість виробленої продукції на 0,5 процента.

Цих високих показників буде досягнуто за рахунок дальшого підвищення творчої активності трудящих, прискорення впровадження у виробництво передового досвіду, чіткої організації виробництва і праці, посилення режиму економії і бережливості у витрачанні си-

ровини, матеріалів, палива, енергії, зміцнення дисципліни і порядку, більш раціонального використання робочого часу.

Президія Центрального правління УТОГ і Республіканський комітет профспілки схвалили патріотичну ініціативу швейників Житомира по забезпеченню у 1984 році надпланового зростання продуктивності праці не менш як на один процент і зниження собівартості виробленої продукції на 0,5 процента.

Обласні відділи УТОГ, обкоми і Київський міський профспілки, директори підприємств і об'єднань Товариства, голови профспілкових комітетів покликані, широко розгортаючи органі-

заторську і масово-політичну роботу по виконанню рішення грудневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС, реалізації вказівок товариша Ю. В. Андропова, що викладені в тексті його виступу на Пленумі, мобілізувати виробничі колективи, всіх членів Товариства на підтримку цієї ініціативи, на безумовне виконання додаткового завдання до плану, яке дала партія. Необхідно наполегливо шукати додаткові резерви зростання ефективності економіки, більш повне використання виробничого потенціалу, всіх матеріальних, трудових і фінансових ресурсів.

Редакція газети «Наше життя» зобов'язана широко пропагувати хід соціалістичного змагання за прискорення зростання продуктивності праці і зниження собівартості продукції.

Назустріч виборам

Вся країна готується до важливої події — виборів до Верховної Ради СРСР одинадцятого скликання. В їх підготовці й проведенні якнайширшу участь беруть мільйони людей. Вони працюють у виборчих комісіях, є агітаторами й пропагандистами.

На знімках: вгорі — перші відвідувачі агітпункту в палаці культури імені Леніна міста Ворошиловграда; внизу — агітатор агітпункту № 125 м. Києва Герой Радянського Союзу Б. К. Кошечкін розмовляє з виборцем Ольгою Босовою.

Фото Р. АЗРІЄЛЯ, В. СОЛОВОЙА.
(Фотохроніка РАТАУ)

ПЛАНИ ПАРТІЇ — НАШІ ПЛАНИ

Трудівники Лубенського УВП з інтересом вивчають матеріали грудневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС і дев'ятої сесії Верховної Ради СРСР.

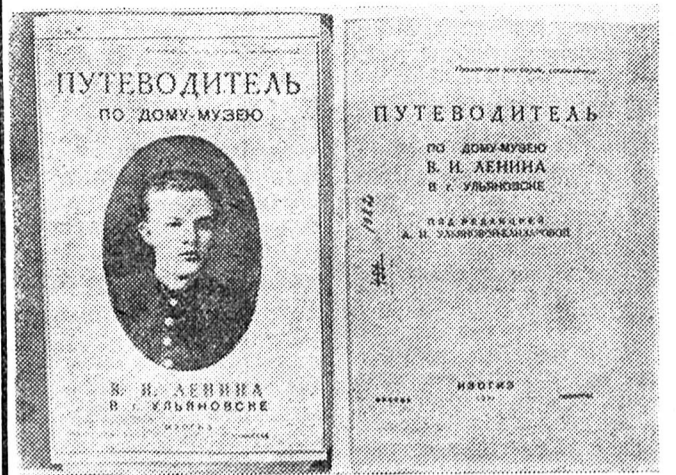
Пропагандисти школи комуністичної праці члени КПРС О. Я. Пастухова і Н. С. Біланова до проведення занять, як завжди, підготувалися добре. Вони звернули увагу на тих важливих проблемах колективу, які необхідно розв'язати найближчим часом.

Вчитуючись у рядки тексту виступу Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Ю. В. Андропова, вкотре переконується: у партії немає важливіших турбот, ніж піклування про

дальший розквіт нашого суспільства, про благо людини-трудівника, — говорили у своїх виступах агітатори. — Джерелом натхнення в нашій роботі є те, що кінцевою метою наших зусиль зрештою стає підвищення рівня життя народу. Ми глибоко вдячні за турботу і сповнені рішучістю відповісти на неї ударними ділами.

Питання, що розглядалися на Пленумі, життєво важливі для країни. Велику значимість має й те, що одночасно з постановкою завдань на майбутнє давалась оцінка, як виконуються рішення XXVI з'їзду КПРС, підбивалася підсумки за період, що минув після листопадового (1982 р.) Плену-

ДАНИНА ВСЕНАРОДНОГО ВИЗНАННЯ

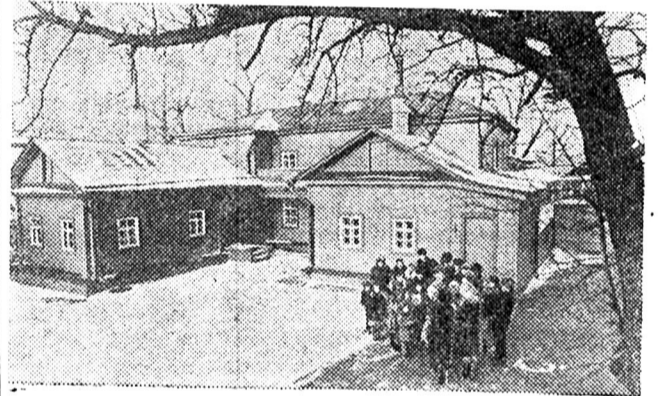

Ульяновськ. Більш як одинадцять мільйонів чоловік з усіх куточків землі побували за 60 років у будинку, де провів свої юні роки В. І. Ленін. Людський потік з року в рік стає все ширшим. Люди йдуть у будинок, де вже 60 років діє музей, щоб скласти данину глибокої поваги й вдячності вождеві світового пролетаріату. В одному із записів у книзі відзвітів красномовно сказано: «Будинок-музей В. І. Леніна — велика шкولا, в ній виховуються мільйони людей, що будують комунізм».

За велику роботу по пропаганді ленінських ідей, комуністичному вихованню трудящих на прикладі життя і діяльності В. І. Леніна Будинок-музей нагороджений орденом Жовтневої Революції.

У зв'язку з 60-річчям музею співробітники Ульяновського філіалу Центрального музею В. І. Леніна організували виставку, присвячену цій події. На ній представлені рідкісні фотографії, документи, що розповідають про створення музею, про його становлення, про гостей, що приїздили сюди. Серед експонатів виставки — перший путівник по музею (на знімку вгорі), виданий під редакцією А. І. Ульянової-Єлізарової.

На знімку внизу — біля Будинку-музею В. І. Леніна в Ульяновську.

(Фотохроніка ТАРС — РАТАУ)

му ЦК КПРС, аналізували досягнення і недоліки.

Позитивні зрушення сталися за цей період у містах Полтавщини. Промисловість області достроково виконала річний план з обсягу виробництва і реалізації продукції. Старанно потрудився і колектив нашого підприємства. Понад план реалізовано продукції на 21 тисячу карбованців. У цьому заслуга всіх трудівників, особливо колективу, де майстрами Г. М. Максак та Л. Ф. Коваль.

Слухачі Т. Т. Кривець, Н. О. Бурдим, В. М. Норка та інші у своїх виступах порухували важливі і актуальні проблеми з життя сво-

го колективу. Слід більш повніше використовувати виробничий потенціал, наполегливо вишукувати додаткові резерви, добиватися надпланового зростання продуктивності праці і зниження собівартості продукції, посилювати режим економії.

Кожен трудовий колектив, робітник повинен уже сьогодні намітити, якими шляхами, засобами і методами буде досягати виконання Державного плану економічного і соціального розвитку СРСР і державного бюджету СРСР на 1984 рік.

О. ДАВИДЕНКО,
м. Лубин,
Полтавської області.

330 років тому, 18 січня 1654 року, Переяславська рада ухвалила возз'єднати Україну з Росією

НАВІКИ РАЗОМ

Возз'єднання України з Росією має глибокі історичні корені. Впродовж віків ширшали і зміцнювалися економічні, політичні і культурні зв'язки між Україною і Росією, не згасало прагнення українських народних мас до єднання з братнім російським народом.

Колоніальна політика шляхетської Речі Посполитої на землях України, свавілля магнатів, насадження унії загрожували самому існуванню українського народу. Звільнення від гніту панської Польщі стало для нього історичною необхід-

ністю, корінним питанням його національного існування.

Народне повстання розпочалося на Запоріжжі, де на той час зібралось багато селян-утікачів. На чолі його став визначний полководець і державний діяч Богдан Хмельницький, який в лютому 1648 року був обраний гетьманом.

Блискучі перемоги під Жовтими Водами і Корсунем стали сигналом до народного повстання проти поневолення. Головною і вирішальною силою у визвольній війні було селян-

ство, яке активно боролось проти феодално-кріпосницького гніту польських і українських панів, проти іноземного гноблення. Разом з селянством виступали широкі маси козацтва і міщан. До них примкнула козацька старшина і частина дрібної шляхти. Але в той час як селянсько-козацькі маси вели героїчну боротьбу проти соціального і національного гніту, українська феодална верхівка, беручи участь у визвольній війні намагалася зберегти і зміцнити феодално-кріпосницькі відносини на Україні.

Історичною заслугою Б. Хмельницького є те, що долю визвольної війни українського народу він пов'язав з Російською державою. Тим самим гетьман добивався вирішення головного питання — возз'єднання України з Росією. Вже 8 червня 1648 року в листі до царя Олексія Михайловича Б. Хмельницький звернувся з проханням про допомогу Україні військом і про возз'єднання.

В ході визвольної війни все тіснішими ставали зв'язки між Росією і Україною. Постійна допомога продовольством, зброєю з боку російського народу сприяла успішному веденню бойових дій.

(Закінчення див. на 2 стор.)

КУЛЬТЗАКЛАД — ЦЕНТР ІДЕОЛОГІЧНОЇ РОБОТИ ВДОСКОНАЛЮЮЧИ РЕПЕРТУАР

Величезній армії співаків, ганцюристів, прихильників драматичного жанру, кіно-аматорам — усім, хто свої інтереси, свій вільний час пов'язав з найпрекраснішим — з мистецтвом, Всеоюзний огляд самодіяльної художньої творчості, присвячений 40-річчю Перемоги, надає широкі можливості пробувати свої сили, виявити творчу індивідуальність у різноманітних конкурсах, концертах, фестивалях, що триватимуть до травня 1985 року.

Культосвітнім працівникам не уникнути серйозних роздумів про репертуар для колективів художньої самодіяльності, який би відповідав спрямуванню огляду. Почнемо з того, що репертуар — це фундамент, на якому буде створено ідейно-творча діяльність кожного художнього колективу. Він покликаний виховувати глядачів і самих учасників ху-

дожньої самодіяльності в дусі комуністичних ідеалів, пропагувати радянську мораль, розвивати почуття радянського патріотизму та пролетарського інтернаціоналізму. Тільки на основі добротного високоякісного репертуару зростає виконавська майстерність amatorів сцени.

Творчо і вдумливо розв'язують це питання у колективах художньої самодіяльності при Івано-Франківському будинку культури УТОГ. Тут репертуар добирається різноплановий, актуальний за тематикою, високохудожній. До нього включаються твори, в яких звучить тема патріотизму, дружби народів, в яких відображено героїчну історію

Комуністичної партії та радянського народу.

Схвальної оцінки заслуговують останні роботи естрадного і танцювального колективів. Значними досягненнями їх репертуару є танці народів СРСР, пісні та вірші, присвячені подвигу радянського народу у Великій Вітчизняній війні, що висвітлюють прагнення всього прогресивного людства до миру на землі. Вже на найближчих концертах глядачі побачать танці «Синя хустинка», «У лісі прифронтовому», хореографічну композицію «Нескорені», композиції «Російські берези», «Світові — мир».

Танцювальний колектив працює й при Калуському клубі глухих. Він готує хо-

реографічну композицію «За того хлопця», народні танці. Перекладач культузакладу Ю. М. Іванів розповідає:

— У Калуській спецшколі-інтернаті теж працює танцювальний колектив, який готує свою програму. Часто для проведення тематичних вечорів, концертних об'єднуємо свої колективи. Це приносить значно більший виховний ефект, естетичне задоволення.

В якісному відношенні цікавий репертуар самодіяльного народного театру, що включає п'єси громадянського звучання, твори авторів з братніх республік. Важко переоцінити їх роль у роботі по комуністичному вихованню глухих трудівників. Самодіяльний народний

театр Івано-Франківського будинку культури не тільки творчо підходить до створення сценарного матеріалу, але й прагне усіма доступними і дохідливими формами урізноманітнити концертну програму, донести її ідейне спрямування до кожного глядача. Нині аматори сцени розпочали роботу над п'єсою Ярослава Галана «Під золотим орлом».

Кожний день наближає нас до знаменної дати — 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. Цій історичній події присвячений огляд. Тема радянського патріотизму, дружби народів у ньому провідна. Тому твори, що звучатимуть зі сцени, повинні розповісти глядачеві про героїчну історію Комуністичної партії, про подвиг радянського народу.

Н. КОНВАЛЮК,
м. Івано-Франківськ.

ПОСВЯЧЕНО В РОБІТНИКИ

Падовго запам'яється цей день молодим робітникам Одеського виробничого об'єднання «Пресмаш» імені 60-річчя Жовтня. В обласному Будинку культури в урочистій обстановці їм було вручено путівки у самотійне трудове життя.

З вітальним словом до молодих і розповіддю про традиції колективу виступив Герой Соціалістичної Праці, бригадир токарів Олексій Григорович Саблін. Звертаючись до юнаків і дівчат, він, зокрема, сказав:

— Сьогодні у вашому житті знаменна віха. — Ви стали робітниками, ввійшли в наш трудовий колектив. Віднині ви спадкоємці і продовжувачі славних революційних, бойових і трудових традицій робітничого класу. Любіть обрану професію, не бійтеся труднощів, сміливо крокуйте вперед!

«Урочисту обіцянку молодого робітника» зачитала Тамара Спур. Чіткими жестами висловила клятву «...бути гідним високого звання робітника. Хай це моє перше зобов'язання перед колективом стане запорукою вірності комуністичним ідеалам».

Начальник відділу кадрів «Пресмашу» В. І. Селіванов зачитав наказ молодій зміні, а ветерани праці пов'язали їм червоні стрічки з написом «Посвячено в робітники».

Тепло привітала робітницею поповнення мати одиєї з молодих робітниць Марія Григорівна Радченко. Звертаючись до дочки Оксани і до всіх її подруг і товаришів, вона закликала їх бути трудолюбивими, чесними, брати приклад з передовиків і новаторів виробництва.

З визначною подією юнаків і дівчат сердечно поздоровила голова Одеського облвідділу УТОГ В. І. Семенова.

Ю. ГЕР,
м. Одеса.

Г. М. Гавриленко неодноразово виходив переможцем у соціалістичному змаганні серед робітників лісопильного цеху Малинської меблевої фабрики, що на Житомирщині.

Вже двадцять вісім років Григорій Мамонович працює на одному підприємстві. Що не рік, то зростає його професійна майстерність, поступово приходив досвід. А без них, звісно, не обійтися в будь-якій справі.

Зміни норми передовий виробничник виконує на 130—150 процентів. І якість виконаної ним роботи хороша.

Зробити більше і краще — стало золотим правилом ударника одинадцяті п'ятирічки.

Фото А. ГАРБАРЧУКА.

На крутильно-мотальній дільниці цеху № 3 Чернівецького УВП відбувся конкурс робітничої майстерності. В ньому взяли участь виробничники, які домоглися кращих показників у виконанні норм виробітку і досягли високих результатів у соціалістичному змаганні.

Проведенню конкурсу передувала значна організаційна робота. Було проведено спеціальні заняття по перевірці теоретичних знань учасників, забезпечено безперебійну і високопродуктивну роботу обладнання і устаткування, належним чином підготовлено робочі місця.

З початком зміни розпочався і конкурс. Компетент-

ЇХ ДОСВІД — УСІМ

не журі здійснювало хронометражний підрахунок витрат часу на виконання тих чи інших технологічних операцій, фіксувало передові методи і прийоми роботи, вело облік використання сировини і матеріалів, перевіряло якість виробів.

Найвищу продуктивність праці показала на конкурсній дільниці М. І. Любчинська, котра за чотири години норму виробітку виконала на 210 процентів. Високого результату домоглася також М. В. Галушницька. Се-

ред крутильнік кращих показників добились П. І. Степанюк та М. К. Комаровська. А найвищі показники економії матеріалів і сировини зафіксовано у мотальниці М. Купрієвської, О. Майданської та Ю. Лицької.

Переможцям конкурсу робітничої майстерності крутильнік М. К. Комаровській, мотальницям П. Д. Купрієвській і М. І. Любчинській вручено грошові премії. Їх передові методи і прийоми праці буде вивчено і узагальнено. Школа комуністичної праці, що діє на Чернівецькому УВП, у подальшому майбутньому у почне поширювати досвід кращих трудівниць, зробіть його надбанням усього колективу.

Л. АЛЕКСЄЄВА,
інженер з НОП,
м. Чернівці.

Підвищена трудова настроєність у майстра своєї справи — швачки-мотористки Кам'янець-Подільського УВП Н. І. Дашкевич. З перших днів нового року — ударні темпи! — ось такий девіз обрала собі передова робітниця.

Досягнути показники радують не тільки Ніну Іванівну, а й товаришів, котрі працюють поруч з нею. Щоб виконувати денну норму на 150—160 процентів, треба багато знати і вміти. Трудівниця досконало опанувала всіма операціями, працює резервистою. Свій виробничий досвід і знання вона охоче передає молодій зміні, допомагає швидше звійти у виробничий ритм свого колективу.

зовнішня ознака поваги до товариша, а й риса її характеру. Вона не тільки перекладач (до речі, на громадських засадах), але в той же час радник у багатьох питаннях, вимоглива людина.

Саме завдяки таким трудівникам, як Ольга Роженцева, як керівники УВП-1 систематично і плідно проводяться заняття народного університету дружби народів.

Слухачі ставлять запитання про внутрішню і зовнішню політику нашої партії, досягнення в розвитку союзних республік.

Про досвід цієї роботи йде мова в буклеті «Вихована сила інтернаціоналізму», що вийшов у 1983 році в Закарпатському облполіграфвидавці.

О. БОРТ,
ректор народного університету дружби народів, літературознавець.
м. Ужгород.

ДЖЕРЕЛО ПАТХНЕННЯ

Другий рік на Ужгородському УВП-1 працює народний університет дружби народів.

Цього навчального року пройшло шість занять, де розглядалися такі теми: «Формування нової людини — мета і умова комуністичного будівництва», «Ідеологічне забезпечення соціально-економічних завдань», «Економіка СРСР — єдиний народногосподарський комплекс, міцна матеріальна основа дружби».

Слухачі дізналися на прикладі своєї області, які перспективи для розвитку різних національностей розкриває наша держава.

При проведенні занять широко використовувались топові Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Ю. В. Андропова «Шістдесят років СРСР».

Заява керівника нашої партії і держави з питань зовнішньої політики КПРС.

Глибоко аналізувалися поставлені питання в світлі рішень листопадового (1982 р.), червневого і грудневого (1983 р.) Пленумів ЦК партії.

На конкретних фактах було показано, як національна політика партії втілюється в життя на УВП-1, в товариствах глухих інших республік радянської країни.

Тільки в Закарпатському облвідділі УТОГ, на УВП-1 та на УВП-2 поруч з росіянами і українцями працюють білоруска Віра Свирід, козачка Софія Байкенова, киргиз Егежбердт Узгенбаєв.

У лекціях на вказані теми використовуються цікаві факти про досягнення членів товариств глухих інших союзних республік.

Лекції в народному уні-

верситеті дружби народів проводяться у доступній для членів УТОГ формі. Це — найчастіше, розповіді з елементами відповідних узагальнень. Широко використовується наочність. Так, при проведенні лекції «Конституційні основи національно-державного устрою СРСР» демонструвалися прапори і герби всіх союзних республік, фотознімки столиць.

Велику і плідну допомогу в цьому подає директор УВП-1 Ю. М. Лужанський і заступник директора з виховної роботи С. В. Шпоп. Треба сказати і про ентузіастів цієї благородної справи. Серед них — член УТОГ, мешканка гуртожитку УВП-1 Ольга Роженцева. Вона і гарний організатор, і хороший перекладач. Уміє підійти до людини, поговорити з нею. Її добра, щира посмішка — це не тільки

НАВІКИ РАЗОМ

(Закінчення. Початок див. на 1 стор.)

Шість довгих і важких років тривала визвольна боротьба українського народу. Враховуючи численні сподихання представників України, Земський собор, який був скликаний у Москві в жовтні 1653 року, дав згоду на прийняття України до складу Росії та оголошенню війни мніацько-польській Польщі. Так була виявлена воля братнього російського народу, який висловив бажання допомогти українському народу в його боротьбі проти іноземних поневолювачів.

18 січня 1654 року в ясний зимовий день в старо-

товому українському місті Переяславі відбулась історична Переяславська рада. В ній взяли участь не лише посланці від усіх українських полків, але й представники широких верств населення: козацтва, селянства, міських вишів. Сюди прибули і повноважні посланці Російської держави. Рада стала всенародним форумом, виразником інтересів найширших народних мас.

Переяславська рада завершила багатовікову боротьбу українського народу проти іноземних поневолювачів, за возз'єднання з російським народом в єдиній Російській державі.

В наступні століття росій-

ський і український народи пішли поруч по шляху прогресу, єднання і спільної боротьби проти соціального і національного гноблення, іноземної агресії.

Трудящі Росії і України разом з іншими народами нашої Батьківщини пройшли славетний героїчний шлях, здійснивши Велику Жовтневу соціалістичну революцію, утворивши єдину союзну державу — могутній СРСР, витримали суворі випробування в роки Вітчизняної війни, побудували могутню соціалістичну економіку.

У братерському союзі з російським народом, всіма народами нашої соціалістичної Вітчизни український

НА ЗАХИСТІ СОЦІАЛІЗМУ

Проти соціалістичної співдружності імперіалізм веде постійну психологічну війну. Буржуазні ідеологи пускають в хід усі засоби — економічний тиск і шантаж, брудну пропаганду, брехню, демагогію та ідеологічні диверсії. Гонка озброєння, загострення міжнародної напруженості, спроби тиску на СРСР приречені на провал. Переможливою ходою марксизму-ленінізму не зупинити нікому.

Цим важливим питанням сучасності присвячені твори багатьох радянських авторів. Їх фундаментальні праці насичені переконливими фактами і документами.

Активну боротьбу проти загрози війни веде авторський колектив монографії «Проблеми війни і миру в сучасну епоху». Значна увага в ній приділяється соціальному характеру війни і миру в сучасну епоху, джерелам та специфічним рисам сучасної воєнної безпеки, можливостям та шляхам збереження миру, дальшому розвитку XXVI з'їздом КПРС ленінської концепції мирного співіснування. У монографії аналізується взаємодія боротьби за мир та захисту завоювань соціалізму, місце захисту миру в боротьбі за демократію і соціальний прогрес, інші важливі питання.

Монографія М. М. Соломатіна «Антикомунізм у націоналістичних шатах», що вийшла в Політвидаві Ук-

раїни, — це різка відсіч теоріям буржуазних ідеологів.

На основі матеріалів XXVI з'їзду КПРС, інших партійних документів дається аналіз сучасного ідеологічного протистояння в світі. В монографії розкривається роль і місце буржуазного націоналізму в антикомуністичних і «радіологічних» концепціях показано економічні та соціальні розвиток Радянської України в братній сім'ї радянських республік.

Антисоціалістичну сутність наших ідейних противників розкриває книга А. Г. Затульського «Критика буржуазних і реформістських моделей «соціалізму» (Політвидав України, 1983 р.). У книзі автор переконливо показує як на фоні загальної кризи капіталізму зростає сила реального соціалізму, викриває реакційну спрямованість псевдосоціалістичних концепцій суспільного розвитку, буржуазних та реформістських «моделей» соціалізму, метою яких є спроба заперечувати класову природу рушійних сил соціального прогресу.

Вихід у світ кожної такої книги — це яскраве свідчення миролюбного зовнішньо-політичного курсу нашої партії, успіхів реального соціалізму, міжнародного робітничого та національно-визвольного руху і рішуче викриття будь-яких буржуазно-націоналістичних теорій.

Т. ЗАХАРЧЕНКО.

Бути студентом не просто

Позаду залишилися вступні іспити і перший семестр навчання в Київському технікумі легкої промисловості. Через чотири з лишком роки ці юнаки та дівчата стануть дипломованими спеціалістами. А поки що їх називають звичним студентським словом — першокурсники.

Наше знайомство з декотрими з них відбулося в одній із аудиторій навчального закладу.

Анатолій Давиденко після школи вісім років працював на одному з підприємств Кременчука. Досвід — життєвий та трудовий відразу ж помітили його нові друзі, рекомендували обрати старостою групи.

Хлопець розповідає:

— Рік, що минув, буде пам'ятним для кожного з нас хоча б тим, що мрія наших старших студентів здійснилася. За досить-таки короткий відрізок часу колишні школярі та робітники вже зрозуміли: бути студентом — не просто. Про це вам охоче розкажуть і мої товариші по навчанню.

Олександр Бакай, який два роки працював обрубником литва на Ново-Кажовському електромашзаводі, доповнює слова Анатолія:

— Вже з перших днів я переконався: необхідно якомога швидше перебудуватися на чіткий ритм навчання, багато вчитися не тільки в технікумі, але й дома. Адже без необхідних знань не можна навіть мріяти про успішне опанування такої професії, як механік швейного обладнання.

Протягом першого семестру нечуваючі вивчали такі предмети, як математика, фізика, хімія, креслення. Тільки в другій половині навчального року з'являються нові предмети: металознавство та стандартизація.

— Чи є пряма залежність між ними? — поцікавився я в одного з крапчих студентів групи Олега Боброва.

— Звичайно. Адже без

глибоких і міцних знань основних законів фізики, хімії та інших предметів неможливе наше подальше навчання. Взагалі ж, нелегко нам все дається з перших днів: словниковий запас у нас бідний, багато трапляється нових слів. Коротше, треба наздоганяти згаяне. Більшість з нас тепер кидають докір самі собі за те, що вчилися в школі несерйозно.

Точні предмети Олегу даються легко, завдяки тому, що вчителі Київської спеціальної школи-інтернату № 6 зуміли прищепити юнаку любов до фізики, хімії, математики. Тепер студент — в центрі уваги своєї групи. Треба когось допомогти — не відмовить.

— Я ж зі свого боку хочу подякувати нашим викладачам Людмилі Олександрівні Артюшенко та Діані Трохимівні Яковлевіч, — продовжує свою розповідь Олег Бобров. — Вони добре розуміють нас, нечуваючих першокурсників, докладають всіх зусиль, щоб ми зрозуміли їхній предмет, вивчили його досконало.

— Перші місяці навчання показали, що в школі мало уваги приділялося самостійній роботі над книгою, — ділиться наболілим Яків Шифрін. — Тому доводиться працювати з повною віддачею не тільки під час лекцій, але й в години самостійної підготовки. Крім того, треба ще знайти час для участі в гуртках художньої самодіяльності, для занять спортом. Думаю, що найближчим часом навчимося чітко розподіляти свою студентську добу...

Після закінчення технікуму юнаки та дівчата роз'їдуться по підприємствах, де так потрібні їх молоді, завзяті руки і знання.

...А поки що — звичне студентське життя: навчання, книги, заліки...

В. ГАЙДУК.

м. Київ.

ПОЧЕСНИЙ КОЛГОСПНИК

Зростало і міцніло господарство артілі імені Пучкіна села Воронини, що в Могилівській області, а робітничих рук не вистачало. І коли постало питання про доглядача за молочним стадом, то тваринники сказали в правдині: «Дайте нам Василя Олійникова — кращого працівника і не знайти».

Так 27 років тому Василь Ілліч став доглядачем великої рогатої худоби. Влітку він пасе корів, а взимку доглядає.

— Василь Ілліч, — говорить головний зоотехнік колгоспу, — справжній майстер своєї справи. Він добре знає, коли і де пасти худобу, як годувати її і коли напувати. Трудівник виконує всі рекомендації спеціалістів, розпорядок дня на фермі в період стійлового утримання. Хоч він і інвалід зі слуху, але працює краще за інших.

У минулому році, наприклад, середній надій молока на корову по господарству становив 2806 літрів, а в стаді, де доглядає Василь Ілліч, — 3207, тобто більше ніж на 400 літрів.

Василь Ілліч такий же чудовий сім'янин, як і трудівник. У нього п'ятеро дітей. Дружина Марія Адамівна, хоч уже й на пенсії, але продовжує активно працювати на польових роботах і на фермі. Двоє їх синів працюють механізаторами в рідному колгоспі. Вони, як і їх батьки, міцно приросли до землі. Дочка та двоє інших синів трудяться в Бобруйську — вони ударники комуністичної праці.

Дім Олійників — повна чаша. Хатню обстановку не відрізняє від міської: телевізор, холодильник, сучасні меблі, родина живе в повному достатку. Посудить са-

мі: в минулому році тільки середньомісячний зарібок голови сім'ї становив 361 крб., а ще ж пенсія та зарібок Марії Адамівни. В цілому виходить кругла сума!

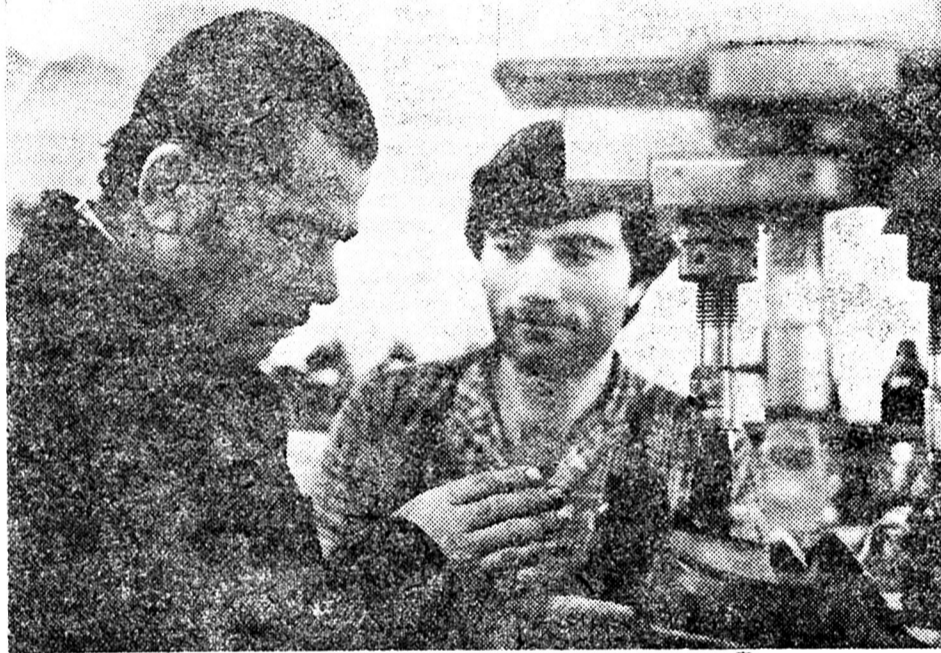
Давно вже стали крилатими слова: «По праці — і честь!». І це справді так. Великою повагою і авторитетом користується Василь Ілліч в керівників господарства та односельчан. В. І. Олійников удостоєний високого звання «Почесний колгоспник». За ударну працю в розв'язанні Продовольчої програми його нагороджено медаллю «За доблесну працю», багатьма почесними грамотами.

Ось так живе і трудиться член Білоруського товариства глухих — повноправний радянський громадянин.

І. ТИТОВ.

Могилівська область.

ЗА ЧЕСТЬ МАРКИ

ЄРЕВАН. Щороку в цехах учбово-виробничого комбінату № 1 з'являється нове, більш сучасне обладнання. Машини, полегшуючи працю, сприяють зростанню її продуктивності, дають можливість піднести на більш високий рівень якість виробів. Але на підприємстві є цех, де працюють вручну, по-старому. Тут виготовляють не просте взуття — модельє...

За рік ереванці випускають всього 30 тисяч пар 20 різних моделей; з них 14 маркуються державним

Знаком якості. В невеликому, але дружному колективі кожен взуттєвник — відмінний спеціаліст своєї справи. А спитайте, хто кращий — будь-хто, не замислюючись скаже: нечуваючі залічник Сурен Наджарян і майстер Сергій Аракелян. Ветерани підприємства, наставники молоді, нагороджені медаллю «За трудову доблесть», вони щедро передають молодим свої знання, багатий виробничий досвід.

Модельне взуття, виготовлене руками глухих робітників, успішно конкурує з

продукцією таких прославлених фірм Вірменії, як «Масис», «Наїрі». Продукція комбінату користується незмінним попитом покупців, і колектив цеху високо тримає честь своєї марки.

А. ЛЕОНТЬЄВ.

На знімках: С. Аракелян і його підшефний А. Бліцян (фото вгорі). Молоді робітники взуттєвого цеху О. Гавазян і Т. Гуліджян, в центрі — залічник С. Наджарян.

Фото автора.

ВЧИТЕЛЬКА

Як і тисячі її ровесниць, Тоня ходила до школи, мріяла про своє майбутнє. Дорослішала і бажання стати вчителькою окреслювалося все чіткіше, бо любила дітей, уміла швидко знаходити з ними спільну мову.

Після закінчення школи вступила до Ворошиловградського педагогічного інституту. Роки навчання промайнули швидко. Попереду — складна і нелегка праця педагога.

Антоніна Федорівна — так тепер стали називати молоду вчительку — працювала з бажанням, із задоволенням. А ввечері після занять допізна засиджувалася над книжкою, готуючись до наступних уроків, переглядаючи додатковий матеріал.

— Спочатку, — ділиться спогадами член УТОГ А. Ф. Кривошнія, — як і у всіх, були невдачі, розчарування, та любов до дітей, любов до обраної професії все перемагала.

Діти з її допомогою входили в чарівний світ знань. І від усвідомлення того, що вона, вчителька, веде їх в оці дивовижну країну, додавало натхнення, творчої наснаги, врешті переконувало, що зроблено правильний вибір у житті.

Старання, працелюбність, серйозна, здібний висококваліфікований філолог, а головне, — всю себе віддає справі навчання і виховання підростаючого покоління — так характеризує Антоніну Федорівну директор Сватівської спеціальної школи-інтернату для глухих дітей А. П. Прошина.

У неї є чому повчитися молодим вчителям. Зайдіть у кабінет, де Антоніна Федорівна проводить урок мови і літератури, і ви зрозумієте, скільки любові, душевного тепла, енергії, часу вона віддає роботі з дітьми.

Про свій фох Антоніна Федорівна Кривошнія говорить:

— Учитель — це та професія, що допомагає людям не старіти. Педагог завжди серед молоді, завжди у творчому пошуку, завжди у вирі життя.

Десяткам школярів Антоніна Федорівна дала путівки у самостійне життя. Її колишні учні — теперішні робітники і колгоспники, інженери з владністю згадують свою вчительку мови і літератури. Вона не лише давала їм знання, а перш за все виховувала, формувала світогляд, який допомагає становленню характеру, вибору правильного шляху в житті.

В. КОНОНОВА,
зав. Сватівським клубом УТОГ.

Ворошиловградська область.

ЛЮБОВ ДО КНИГИ

— Лагідний, спокійний голос, теплий погляд очей — такою ми знаємо нашу шкільну бібліотекарку Ларису Вовіамівну Мшац, — говорить учениця Львівської спеціальної школи-інтернату для глухих дітей № 101 Наталка Арпако.

У шкільній бібліотеці завжди багатолюдно. Учні і вчителі, гості навчального закладу охоче приходять сюди, щоб ознайомитися з новинками літератури.

А нещодавно у бібліотеці відбувся тематичний вечір, присвячений 65-й річниці створення львівського комсомолу. На ньому побували гості — делегати з'їзду ВЛКСМ, які разом з учнями 5—6 класів взяли активну участь в обговоренні творів, присвячених героям комсомольцям.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

У КАНЕВІ, в експозиції бібліотеки-музею А. Гайдара, є два знімки. Розділені десятиріччями, вони об'єднані глибоким внутрішнім зв'язком. На обох Гайдар знятий у солдатській формі. У тяжкій для країни дні він зі зброєю в руках — на передньому краї боротьби. Перед нами початок і кінець такого короткого і такого яскравого шляху. А між знімками — роки, наповнені наполегливою роботою, поїздками і знову роботою в найрізноманітніших кутках країни — від Архангельська до Далекого Сходу. Роки, в які й відбулось перетворення юного червоного командира Аркадія Голикова в любимого мільйонами не тільки дітей і підлітків, а й дорослих авторів «РВР», «Школи», «Тимура і його команди» Аркадія Гайдара.

1920 рік. На першій фотографії Аркадію шістьнадцять. У поєднанні з хлопчачим обличчям форма і важка шапка при боці здаються просто костюмом, одягненим для участі в якійсь шкільній виставі. Але це тільки здається. За плечима юнака Київські командні курси Червоної Армії, достроковий випуск і участь в боях з петлюрівцями під Бояркою. Після загибелі ротного командира він бере на себе командування підрозділом. Потім — Польський фронт і знову навчання. А лише через кілька місяців він — командир 58-го особливого призначення полку. Час примушує швидко ставати дорослим.

Минє ще кілька років, і він опиниться поза Червоною Армією. Тяжка хвороба, зв'язана з наслідками

контузії, закреслила юнацькі плани на майбутнє, вимагаючи докорінно змінити життя. І якщо на другому, одному з останніх у своєму житті, знімку він знову із зброєю в руках, то це тому, що знову покликав час. Коли почалась Велика Вітчизняна війна, Гайдар, бібліотекар, відомий письменник, добився направлення на фронт військовим кореспондентом, а потім відмовився евакуюватись з оточення під Києвом і пішов в

но, сорок першого року «Комсомольская правда» провела анкету про найкращий твір року, читачі одностайно одним з перших назвали «Тимура...». У перші місяці війни в Києві Гайдар зустрівся в дитячому кінотеатрі «Зміна» з тимурівцями міста. Їх налічувалось кілька тисяч, і всі вони були зайняті дійсно важливими справами. Хлопчики і дівчатка не тільки допомагали сім'ям воїнів, вони збирали подарунки для фрон-

звертався він до хлопчиків і дівчаток без знижки на вік, — вона вас учила, виховувала, пестила і часто навіть балувала. Настав час довести й вам, що ви її бережете й любите...»

У ці найтяжчі і для дітей, і для дорослих дні Гайдар звертався до дівчати серйозно і просто — так, як завжди говорив з нею. Говорив про найважливіше: про революцію і відповідальність перед нею, про місце в загальному строю, про те, що «треба міцно любити й берегти цю величезну щасливу землю, яка зветься Радянською країною». І маленькі читачі його розуміли, як розуміють і тепер.

Є глибокий символічний смисл у тому, що музей Аркадія Гайдара в Каневі — це ще й дитяча бібліотека, де діти можуть самі понаїмгоситися з його книгами. Збудовано її на кошти, зібрані школярами. Піонери працювали на заводах і в колгоспах, збирали металолом і макулатуру, з різних кінців країни приїздили на будівництво. В журналі робіт на спорудженні бібліотеки-музею записано імена піонерів з Москви й Архангельська, Києва і Черкаса. І сьогодні суди звідусіль ідуть діти — Гайдар улюблений письменник і улюблений покоління піонерів.

Дослідники творчості письменника по-різному пояснюють походження його псевдоніма. Але хто з юних читачів сумнівається, що слово «гайдар» у перекладі означає «вершник, який скаче попереду»? Значить, це справді так.

Н. КУРОЛЕНКО.

ВЕРШНИК, ЯКИЙ СКАЧЕ ПОПЕРЕДУ

партизани. Він загинув біля залізничної станції Ліпляве поблизу Канева, встигнувши попередити товаришів про засідку. Це сталося зовсім недалеко від місць, де він починав воювати багато років тому. Після війни прах письменника було перенесено в Канів.

Новість «Тимур і його команда» Гайдар закінчив улітку 1940 року. Цій книзі була уготована цілком особлива доля. Вона стала не просто настільною для хлопчиків і дівчаток країни. Перед самою війною це була справжня бойова програма дій для мільйонів радянських дітей та підлітків, і значенню цієї програми невідомо судилося стати ще незмірно більшим.

Коли напередодні наступ-

ту, гроші у фонд оборони, сортували й розносили пошту, відповідали на запити. У них навіть була ланка розвідки — фронт підходив до міста все ближче. І всією цією величезною роботою керував комсомолец Новомир Гарцуенко. Йому було п'ятнадцять, як Гайдару в першому бою.

У ті дні газета «Советская Украина» присвятила київським тимурівцям цілу полосу. Тут були сторінки з щоденника Норика Гарцуенка, стаття про жінок-патріоток, які слідом за своїми дітьми прийшли в тимурівський штаб і організували при ньому кравецьку майстерню для фронту. А поруч було вміщено самого Гайдара. «Батьківщина про вас подбала,—

ПОПЕРЕДУ — ШТУРМ РЕКОРДІВ

У Сімферополі відбулися змагання з легкої атлетики добровільних спортивних товариств Кримської області, де виступив і призер України та СРСР серед глухих В. Сахаров.

На 100-метровці здібний спортсмен був третім, показавши час 10.9. у стрибках у довжину він приземлився на позначці 6 м 37 см. В естафеті 4×100, де на останньому етапі біг В. Сахаров, завдяки його ривковій команді здобула перше місце. За підсумками виступів у всіх видах змагань колектив ДСТ, за який виступав спортсмен, посів перше загальнокомандне місце.

Тренер В. Сахарова, майстер спорту СРСР В. Лихачов сказав:

— Тепер наша мета — утримати і закріпити досягнутий рубіж. Для цього у В. Сахарова є все необхідне: висока спортивна дисциплінованість, вимогливість, виняткове працелюбство. Сподіваюсь, що в нинішньому олімпійському році йому під силу результат 10,7, 10,6 на 100-метровці, у стрибках у довжину — близько 7 метрів. Нечуючий спортсмен — сказав на закінчення В. Лихачов, — доведе, що його сьогоднішні успіхи — не випадкові.

В. ЛИСИЦИН,
м. Сімферополь.

ДЗЮ-ДО Перемога на фініші року

У кінці грудня минулого року в спортзалі товариства «Динамо» (Москва) відбувся перший особистий чемпіонат країни з боротьби дзю-до серед глухих. Цей вид спорту покищо культивується не у всіх союзних республіках — 78 учасників представляли Москву, Російську Федерацію, Україну та Грузію.

Турнір на татами пройшов при відчутній перевазі дзюдоїстів нашого Товариства, що здобули перемоги в п'яти з семи вагових категорій. Першими чемпіонами СРСР стали дзюдоїсти України — Василь Зелений (60 кг), Олег Печерський (65 кг), Георгій Пашали (71 кг), Олександр Базаров (78 кг), Володир Степанов (86 кг). Всі вони мешкають в Одесі, де з нечуючими атлетами давно працює тренер

майстер спорту СРСР Олександр Петухов.

У двох вагових категоріях звання чемпіонів завоювали Микола Бугаєв (95 кг, Москва) і Михайло Стариков (понад 95 кг, РРФСР). Кращу технічну підготовку продемонстрував Г. Пашали, який закінчив усі поєдинки достроково. Зріла тактика, вольовий настрій були характерні для наймолодших чемпіонів — 20-річного Степанова і Зеленого, який старший за свого земляка на рік. Добрих слів заслуговує Печерський, який, діставши серйозну травму, продовжував змагання.

Черговий чемпіонат серед нечуючих дзюдоїстів намічено провести в Москві, у січні 1985 року.

ВЛАС. ІНФОРМ.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Висловлюю щире вдячність всім організаціям і закладам нашого Товариства, друзям і товаришам, які

привітали мене з нагоди сесидесятиріччя.

Л. ІВАНОВА,
ветеран праці, ветеран УТОГ.

Розпочались заняття

На Харківському УВП-2 розпочалися заняття з цивільної оборони за програмою нового навчального року.

Перед робітниками виступив директор підприємства Л. В. Ясман. Він підбив підсумки навчання в 1983 році і поставив завдання на нинішній рік. Керівник від-

значив активістів, пропагандистів знань з цивільної оборони Л. В. Теренка і Л. І. Перемишлеву і закликав членів трудового колективу цілеспрямовано і наполегливо оволодівати основами захисту від зброї масового знищення.

Л. РЕВТОВ,
м. Харків.

ВІДГУКНІТЬСЯ, ДРУЗІ!

У довісенні роки я працював головою Вінницького об'єднання УТОГ. За розпорядженням Центрального управління в 1939 році направили на республіканські курси перекладачів до Харкова 16-річну дівчину Міру Кац, котра висловила щире прагнення оволодіти мімікожестуляційною мовою, стати потрібною і корисною людиною для нашого Товариства.

Після повернення Міра почала працювати за обраним фахом. Звичайно, спершу не все виходило. Але з часом дівчина добре опанувала технікою перекладу. Після кількох років практичної діяльності, вона висловила бажання стати слухачем Республіканських курсів культурних працівників УТОГ, на що я, звісно, дав згоду. Повернулася Міра Григорівна кваліфікованим спеціалістом і одразу заглибилася у роботу. Проте нашу мирну працю перервала війна.

Тривожного 1941 року Міра Григорівна у складі групи глухих евакуювалася до Саратовської області.

Там ми працювали для потреб фронту, прагнучи зробити свій внесок у героїчні звершення трудівників тилу.

Після повернення у визволену від німецько-фашистських загарбників Вінницю, ми приступили до відбудови зруйнованих УВП і культзакладу. Того ж, 1944 року, Міра Григорівна внаслідок сімейних обставин виїхала до Москви, а мене через рік направили працювати головою Чернівецького об'єднання УТОГ.

Так розійшлися наші дороги в житті.

І ось випадково, майже через 40 років, ми зустрілися. Трапилося це несподівано і водночас закономірно, бо в будинку відпочинку для нечуючих «Сосновий бір» зустрічаються люди з усіх куточків нашої Вітчизни. Тут, під Києвом, у нас відбулася хвилююча і цікава розмова. Ми поглинули у спогади, ділилися враженнями, згадували товаришів.

Міра Григорівна Іванова, яка, до речі, й понині працює перекладачем у III Всеросійського товариства глухих у Москві, висловила

цілком слушну пропозицію: Нині, коли УТОГ відзначає зламнену дату — своє 50-річчя, бажано, щоб відгукнулися випускники курсів перекладачів у Харкові випуску 1939 року. Адже багатьом з них, можливо, довелося пов'язати все своє життя з УТОГом або това-

риствами інших республік. Цікаво, як складалася доля наших соратників, де вони нині трудяться, живуть, чи підтримують між собою зв'язки.

Відгукніться, друзі! Поділіться спогадами про становлення і розвиток Товариства. Це буде цікаво для всіх.

Г. ВЛАСОВ,
ветеран УТОГ.

На знімку: випускники республіканських курсів перекладачів у Харкові 1939 року.

Редактор П. БУЛАТОВ.

Бібліотекар Черкаського обласного будинку культури УТОГ Ганна Михайлівна Шлапаченко більше 20-ти років віддає свої знання, енергію і досвід улюбленій справі — пропаганді книги. З її ініціативи організовано пересувну бібліотеку, що двічі на тиждень представляє свої книжкові фонди у цехах Черкаського УВП.

У вільний час Г. М. Шлапаченко бере найактивнішу участь в обласних і республіканських оглядах художньої самодіяльності, де вона виступає у найрізноманітніших жанрах.

Фото И. МІНДЕЛЯ.

ПАМ'ЯТЬ ЛЕНІНА ЖИВА

Минулої суботи група нечуючих трудівників і пенсіонерів міста-героя Києва здійснила автобусну екскурсію по місцях, пов'язаних з революційною діяльністю родини Ульянових, а також соратників — Володимир і Ілліча Леніна в Києві.

Будинок, в якому в 1903-1904 роках проживали мати Володимира Ілліча Марія Олександрівна, його се-

стри Анна Іллінічна і Марія Іллінічна Ульянови, зберегся до наших днів. Тепер тут меморіальна квартира-музей і дитяча бібліотека Московського району міста Києва імені сім'ї Ульянових.

Нечуючі екскурсанти оглянули експонати меморіальної квартири-музею і зробили запис у книзі відвідувачів.

Д. ОЛЕЖКО,
м. Київ.